

[Finansministeren.]

§ 1. Denne paragraf indeholder bl. a. bestemmelser om, at virksomheder, der ikke omfattes af sparekasseloven, ikke i deres benævnelse eller deres betegnelse af virksomheden må benytte ord, som er egnet til at fremkalde det indtryk, at de driver sparekasevirksomhed. I særdeleshed må ordsammensætninger, der indeholder ordet „spare“, ikke anvendes af virksomheder, der ikke er undergivet tilsyn af sparekasseinspektøren.

Jeg finder, uanset at forslaget ikke er begrænset til indskud i sparekasser, at det vil være rigtigt at bibeholde lovforslagets titel. Under hensyn til opsparingsforslagets formål og dets betydning i den nuværende situation synes det mig af stor vigtighed, at det klart fremhæves i selve lovens titel, at det, man giver præmie for, er en opsparing, således at man ikke fremkalder det indtryk, at der gives præmie også for indskud i pengeinstitutter, der blot betyder en omplacering af aktiver uden præstering af en opsparing. Jeg ønsker dog gerne at fremhæve, at det har ligget helt udenfor min tanke på nogen måde at røre ved den særlige stilling, som sparekasseloven giver sparekasserne, og jeg håber, man fra sparekassernes side vil forstå og anerkende — og jeg tror, at det vil blive tilfældet — den nævnte betragtning, som altså har ført til, at der ikke er foreslået nogen ændring på dette punkt.

Der er fra forskellig side fremkommet henvendelser om at komme ind under lovens virkeområde. Således har interessekontorerne, som jo modtager og forvalter midler for medlemmer, ønsket, at disse indskud også skulle kunne præmieres. Spørgsmålet blev forøvrigt allerede rejst af det ærede medlem hr. Rager ved første behandling.

Der er for mig ingen tvivl om, at interessekontorerne udfører en i høj grad påskønnelsesværdig virksomhed. Imidlertid er der anledning til at fremhæve, at begrebet interessekontor dækker over mange forskellige ting og derfor kan være vanskeligt at afgrænse, og at langt de fleste interessekontorer ikke

er undergivet offentligt tilsyn. En udvidelse af lovforslaget på dette punkt ville derfor næppe få større betydning, idet det i hvert fald måtte kræves, at der var tale om offentlig kontrol med de interessekontorer, som blev inddraget under loven. Visse praktiske vanskeligheder ville der vel også kunne komme, f. eks. i tilfælde hvor en funktionær skifter firma og derved udtræder som medlem af dettes interessekontor.

Der er fra interessekontorerens side — og det er motivet til henvendelsen — givet udtryk for en vis ængstelse for, at loven skulle genere deres virksomhed. Men såvidt jeg forstår, anbringer interessekontorerne i meget vidt omfang de midler, de modtager fra medlemmerne, i sparekasse eller bank, og der er efter mit skøn ikke i lovforslaget nogen hindring for, at indskud, som et interessekontor modtager, ved interessekontorets formidling vil kunne danne grundlag for præmie i henhold til lovforslagets bestemmelser, når de indskudte beløb af interessekontoret indsættes i sparekasse eller bank på en på den pågældende indskyders navn lydende præmieindskudskonto. Noget lignende vil vel i fornødent omfang kunne gennemføres med hensyn til beløb, som allerede i den forløbne del af indeværende år er opsparet af de pågældende funktionærer, idet der her vil kunne ske overførsel fra de af interessekontoret i sparekasse eller bank anbragte beløb til en præmieindskudskonto for den pågældende funktionær.

Jeg mener derfor, det er tvivlsomt, om der er tilstrækkeligt grundlag for at inddrage interessekontorerne under lovens område, og mener i hvert fald ikke på nogen måde, at gennemførelsen af lovforslaget skulle skade interessekontorerens virksomhed; tværtimod kunne det yderligere være et incitament til at anvende interessekontorer.

Så er der fra kreditforeningernes side rettet henvendelse til mig — og vistnok også til udvalget — om at få også kreditforeningsobligationer ind under præmieringsordningen. Det må vel erkendes, at noget kunne